

מכאן שלא צריך לנהוג בזיון במקום ההוא. אף על גב שפעבירים אותו מהברית הזו, ומקומו כאשר נפרד מהברית הזו הוא עפר, (שהנהג) שהרי אחר שהנחש ההוא העבר מלפני האדם, הקדוש ברוך הוא שם לו את מדורו בעפר, שכתוב ועפר תאכל כל ימי חייו. וכיון שהקדוש ברוך הוא פשהעביר אותו מלפני אדם, שם מדורו בעפר והתקין אותו, כף באותו גון ממש אנו צריכים פשהעבירים את הערלה, להתקין לה עפר שיהיה בו המדור שלו. כל אדם צריך להקריב אותו בן קרבן לקדוש ברוך הוא, בשמחה, ברצון הלב, להכניסו תחת פני השכינה, ונחשב לפני הקדוש ברוך הוא שהוא קרבן שלם שיתקבל ברצון.

והקרבן הזה, כמו קרבן הבהמה. זה לשמנה ימים, וזה לשמנה ימים, שכתוב ומיום השמיני והלאה ירצה. במה ירצה? בזה שעוברת עליו שבת אחת. כיון שעוברת עליו שבת אחת, אז זה ירצה לקרבן, וזה לקרבן. למה? משום שנדבק ונודמן אל אותה השבת, סוד ברית הקדש, ועל פן הכל הוא בסוד עליון. (ע"כ רעיא מהימנא.)

בכ"ו קדש לא תגע ואל המקדש וגו'. בא ראה, בכל יום ויום פנסת ישראל נוטלת מבית המלך מזון לרוחות בני האדם וזנה אותם בקדשה, פרט לאלה, שעד שמתישבות בגוף אותן רוחות. אחר שלשים ושלשה ימים היא משגיחה עליהם כל יום, שהרי הרוחות נקשרות בגוף פשאר בני העולם. כמו שהיא לא שורה

מכאן, דלא אצטריך לאנהגא קלנא בההוא אתר, אף על גב דמעברי ליה מקמי האי ברית, ודוכתיה, פד מתעברא מהאי ברית, עפרא איהו, (ס"א דהא) דהרי פתר דההוא נחש אתעבר מקמי אדם, קדשא בריה הוא שוי ליה מדוריה בעפר, דכתיב ועפר תאכל כל ימי חייו. וכיון דקודשא בריה הוא כד אעבר ליה מקמי אדם שוי מדוריה בעפרא ואתקין ליה, כף בההוא גוונא ממש, אנו צריכין פד מעברין לערלה, לאתתקנא ליה עפרא, למהוי ביה מדוריה.

כל פר נש אצטריך לקרבא ההוא ברא קרבנא לקודשא בריה הוא, בחדוה, ברעו דלפא, למיעל ליה תחות גדפוי דשכינתא, ואתחשב קמי קדשא בריה הוא דאיהו קרבנא, שלים לאתקבלא ברענא.

וקרבנא דא, פגוונא דקרבנא דבעירא, דא לתמנא יומין, ודא לתמנא יומין, דכתיב, ומיום השמיני והלאה ירצה, במאי ירצה. במעבר עליה חד שבתא, כיון דאעבר עליה חד שבתא, פדין ירצה דא לקרבנא, ודא לקרבנא. אמאי. בגין דאתדבק ואודמן לגבי ההוא שבת, רזא דברית קדישא, ועל דא פלא ברזא עלאה איהו. (ע"כ רעיא מהימנא.)

בכ"ו קדש לא תגע ואל המקדש וגו'. (ויקרא יב) תא חזי, בכל יומא ויומא, פנסת ישראל, נטלא מבי מלפא מזונא לרוחיהון דבני נשא, וזנת (דף מ"ד ע"א) להו בקדושה. בר להני, עד דאתיישבון בגופא אינון רוחין. פתר תלתין ותלת יומין, אשגחת עלייהו כל יומא, דהא רוחין מתקשרן בגופא כשאר בני עלמא, פמה דהיא לא שריא אלא באתר שלים, כף כל עובדוי כהאי גוונא, עד דאשתלימו. בכל קדש לא תגע, לאשגחא עלייהו.

ואם נקבה תלד. פמה דאוקימנא, דשלטא אלא במקום שלם, כף כל מעשיו כגון זה, עד ששולמים. בכל קדש לא תגע, להשגיח עליהם. ואם נקבה תלד. כמו שבארנו, שיותר צד השמאל שולט, והימין נכנע. ועל פן הכל, על כל